

Un projecte artístic de Matteo Guidi i Giuliana Racco constata que avui un objecte es pot desplaçar pel món amb més facilitats i comoditats que una persona

El periple d'una pedra

Maria Palau
BARCELONA

Avui un objecte es pot moure pel món amb més facilitats que una persona. Un objecte té més llibertat per desplaçar-se que una persona. En definitiva, un objecte té més drets que una persona. Els sembla que no pot ser? Doncs la parella d'artistes formada per Matteo Guidi i Giuliana Racco els ho ben pot demostrar. El 26 d'agost, van fer sortir de Palestina una pedra de 22 tones que va arribar el 7 de setembre a Barcelona, intacta, sense ni la més petita esgarrinxada. Des de força dies abans van començar a gestionar el viatge d'un refugià i artista palestí, Ibrahim Jawabreh, però encara avui està atrapat en un embolic burocràtic amb el govern espanyol. Les coses, avui, funcionen així.

I, per sort, si l'art serveix per a alguna cosa és per desvelar-les en tota la seva crueltat, sense edulcorar-la. Guidi -italià que viu a Barcelona- i Racco -canadenca- fa dos anys que s'han anat preparant per desplegar el projecte artístic *The artist and the stone* (L'artista i la pedra), que, tot i que no ha culminat ara -la pedra ha arribat, l'artista no, i l'esperen-, sí que és prou madur per presentar-lo en una exposició i, sobretot, per

Matteo Guidi i Giuliana Racco, asseguts en un dels fragments de la pedra gegantina, al Pla de Palau ■ ELISABETH MAGRE

generar debat i reflexió. L'exposició es va inaugurar ahir al Nivell Zero de la Fundació Suñol i es podrà visitar fins al 23 de gener.

Si algú espera trobar-se la gegantina pedra al mig de la sala d'exposicions s'endurà tota una decepció. Hi és, però fragmentada, "com fragmentada està Palestina", exclama Guidi. Alguns trossos s'han col·locat amb tanta malícia a l'entrada de la sala que el públic haurà de fer maniobres estranyes per poder-hi accedir. Com

si fos un mur, que d'això a Palestina també els en fan tastar. La resta de parts de la roca estan lluny de l'Eixample: són al Pla de Pa-

Un bloc de 22 tones ha viatjat de Palestina a Barcelona en plena tragèdia dels refugiats

lau, a l'aire lliure, formant un banc semicircular que apel·la a certa tradició àrab de tractar els assumptes de la comunitat.

Inicialment, la descomunal pedra s'havia de mostrar sencera a l'espai públic de Barcelona, i hauria estat impactant, sens dubte. Però a Ciutat Vella, el districte que volien els artistes, hi ha una normativa molt estricta per als objectes de tant pes. Tot en aquesta aventura artística, per la seva pròpia naturalesa, està fet d'as-

sajos i errors, de desitjos i de frustracions, i de moltes estratègies i negociacions absurdes per superar els entrebancs.

Guidi, Racco i el seu imprescindible equip de col·laboradors -el comissari general és Alex Brahim- van comprar el gran bloc en una pedrera situada molt a prop del camp de refugiats d'Arroub. El més complicat va ser fer-la sortir de Palestina, perquè està prohibida l'exportació de pedres d'aquestes dimensions. "Van haver de

convèncer les autoritats que no la volíem per a cap projecte de construcció, sinó per a un projecte artístic", explica Guidi, feliç d'haver tingut la complicitat de molta gent que van moure els fils. També de l'ambaixada de Palestina a Espanya, que els ha ajudat com ha pogut. "Quan van venir a parlar amb nosaltres, els vam dir que tenim altres prioritats humanitàries que no pas fer venir una pedra a Barcelona. Però després ens ho vam repensar: veure-la ara aquí és com veure Palestina. Per nosaltres, la pedra és simbòlica de la nostra lluita: és també una de les nostres principals armes de defensa", diu Marwan Burini, portaveu de l'ambaixada.

La roca va deixar enreure Palestina i va començar la travessia en diferents mitjans de transport. El viatge va ser tranquil i confortable. Ben diferent del que milers de refugiats siris feien aquells mateixos dies pel Mediterrani en condicions terribles. "Segurament, la pedra es va encreuar amb molts bots plens d'immigrants", creu Guidi. La ruta era la mateixa. Per a milers de persones, desplaçar-se es penallitza amb la mort. Per a una pedra, com qualsevol altra mercaderia, és un simple passeig sense el més mínim ensurt. ■